

Seg skal simidlertid gentage her en Ytring, som jeg har brugt ved første Behandling, nemlig at jeg maa beundre, at Udvalget er blevet saa enigt, som det indtil Dato er, thi jeg har aldrig truffet paa to Menneſker, som forſtaa ſig paa Sagt — og af dem er der dog mange —, der have kunnet blive enige om Fredningsbeſtemmelſerne. Jeg beundrer ſom ſagt, at man i Udvalget er kommen ſaa vidt, ſom man er kommen i denne Henſeende. — Der er jo kun paa et Punkt Meningsforſkel, nemlig ved Vædringsforſlagene Nr. 31 og 32, idet der under Nr. 32 er et Mindretal, ſom holder paa Maagen ſom et frede Dyr hele Aaret. Jeg er tilbøjelig til at holde med dette Mindretal, om end jeg indrømmer, at Spørgsmaalet er tvivſomt. Men jeg ſtønner ikke rettere, end at Maagen er et ſaa nyttigt Dyr, at der er Grund til at frede det hele Aaret. — Med Henſyn til Vædringsforſlagene under Nr. 33, 34 har jeg intet at bemærke, og om Nr. 35 for ſaa vidt heller ikke, hvis det ellers lader ſig gennemføre paa fyldeſtgørende Maade, hvad der er foreſlaaet i Vædringsforſlaget, hvilket jeg tvivler noget om. — Under Nr. 36 er der ſtillet et Forſlag, jeg ikke har noget at erindre imod. Den ærede Ordſpører nævnte, at i Lovforſlaget burde, naar der er Tale om Sagt med Mynder, Jagtdistriktet have været angivet til Ddr. Land i Stedet for Hartkornsangivelſer. Den ærede Ordſpører vil vel vide, at paa dette Punkt, ſom paa andre Punkter, der angaa Grundejernes Ret, og alſaa Retten til Sagt paa Grund, er Lovforſlaget kun en Kodifikation af den gældende Ret, ellers var der adſtilligt, man maatte have foreſlaaet forandret. Man har anſet det for henſigtsmæssigt at beholde diſſe Beſtemmelſer og kun ſøge ny og bedre Beſtemmelſer for Fredningsmaterien og for Straffematerien, og med Henſyn til enkelte andre Forhold, ſom ſtaa i Forbindelſe hermed, og derfor har man optaget Beſtemmelſen om Jagten med Mynder paa en i og for ſig lidet fyldeſtgørende Maade ſom en Arv fra Fortiden. Jeg har ikke noget mod, at Beſtemmelſen udgaar. — Forſlaget under Nr. 37 kan jeg tiltræde. Med Henſyn til Forſlaget under Nr. 38, ſom gaar ud paa, at Ordene: „og indhegnet Sagtremiſe“ udgaar, gentager jeg min Opfordring til den ærede Ordſpører om en Konference med Udvalget. Lad os ſaa en Definition af Ordet „Sagtremiſe“. Den ærede Ordſpører prøvede nu paa at give en ſaadan Definition, og jeg ſkal ikke gaa ind paa nærmere at omtale den eller kritiſere den. Jeg ſkal kun ſige, at jeg kan ikke være enig med den ærede Ordſpører i den Forklaring,

han gav, ſaa at det viſt vil være nødvendigt at trænge nærmere ind i dette Forhold. Jeg har ikke kunnet opnaa her i Landet at ſaa en beſtemt Definition af Ordet „Sagtremiſe“. Jeg tror nok, at man kunde ſaa det andetſteds fra, men de Definitioner, der ere mig bekendte fra Udlandet, forekomme mig dog ikke at være fyldeſtgørende, og andre har jeg ikke kunnet ſaa fat paa. I og for ſig synes jeg ikke, der er Grund til at udfemme „Sagtremiſer“; jeg tror, at man bliver nødt til at tage imod denne Beſtemmelſe. — Vædringsforſlaget under Nr. 39 er der ingen Grund til at omtale. — Vædringsforſlaget under Nr. 40 tiltræder jeg. — Hvad Vædringsforſlagene under Nr. 41—44 angaar, vil jeg i og for ſig onſke, at man vilde lade Lovforſlaget være urørt med Henſyn til Beſtemmelſen om at ſætte Gift i Stove og lade være med at udvide Giftbeſtemmelſerne. Lovforſlagets Beſtemmelſe gaar ud paa, at der maa ſættes Gift i Stove. Det er en Beſtemmelſe, ſom for Reſten er foranlediget af et andet Miniſterium — Rilden er viſt Forſvæjenet — idet det er godtgjort, at man for Næs er i Stand til at ſætte Gift paa en ſaadan Maade, at ikke andre og større Dyr derved blive udsatte for Fare; den kan nemlig ſættes i Rør. Nu foreſlaar det ærede Udvalg, at man ogſaa ſkal kunne ſætte Gift for Kotter, og allerede derved komme vi, ſelv om man er forſigtig ved Anbringelſen af Giften, til ſaa ſtore Apparater, at andre større Dyr let blive udsatte for Skade. Men man gaar videre, end her er foreſlaaet, derved at „Stove“ udflettes, og derved kommer man til en almindelig Tilladelſe til at ſætte Gift overalt for ſkadelige Dyr. Men i øvrigt vil jeg indrømme, hvad det ærede 1ſte Medlem for 9de Kredſ (Mourier-Peterſen) udtalte, at det er meget henſigtsmæssigt for Folk at kunne udsætte Gift; der kan være viſe Rovdyr, der bedſt udryddes ved Gift, og det kan maaffe være vanſkeligt nok at komme dem til Livs paa anden Maade, men jeg kan ikke indrømme, at man derfor i Almindelighed har Krav paa at maatte anvende Gift. Denne Sag maa jo ſes fra et mere almindeligt Synſpunkt. Spørgsmaalet bliver jo, om man ikke, idet man kræver Ret til at ſætte Gift for diſſe ſkadelige Dyr, kommer til at ſætte Gift paa en uberegnelig Maade, ſaaledes at den ogſaa kan ramme nyttige Dyr og andre end Dyr. Noget andet er det, naar man kun kan ſætte Gift inden for Gaarde, Haver og paa Steder, ſom man ildelig kan afſøge, og Steder, der ere let tilgængelige, og at man kun maa ſætte Gift for en viſ beſtemt Art af Dyr, om